

[Økonomiministeren.]

at hr. Grünbaum ikke vil tilråde en lempelse af den økonomiske politik. Det har socialdemokratiet jo ellers gjort ved så mange lejligheder i det forløbne år, og jeg gad nok vide, hvor vi havde været henne med balancen, hvis regeringen havde fulgt de råd.

Til slut kan jeg ikke lade være med at sige et par ord til hr. Ømann, som citerede John Maynard Keynes for nogle ord om, at initiativet er mere værdifuldt end sparsommeligheden. Hr. Ømann sagde, at Keynes var måske nok ved at være lidt forældet. Ja, mon ikke — i hvert fald med henblik på den situation, vi befinder os i i øjeblikket. Han døde i 1946, og han skrev sine bøger i 1930erne under verdenskrisen og under den kolossale arbejdsløshed, man dengang havde, hvor indkomsterne svigtede, og hvor forbruget var alt for lavt osv. Det er da klart, at dengang var problemet at sætte ting i gang og udvise initiativ og fremme forbruget. Nu er problemerne derimod at forhindre overbeskæftigelse, at forhindre overforbrug, at forhindre inflation. Jeg tør nok sige, at sparsommeligheden må komme højere op på rangstigen i den situation end i 1930erne.

Grünbaum: Jeg vil gerne sige til finansministeren, at jeg er helt enig i, og det er mit parti også, at hvis der kan ske lempelser, så må det først og fremmest ske i kreditpolitikken og i renten, hvilket vi også har givet udtryk for i det 4 års program, der er vedtaget af socialdemokratiet.

Jeg er ligeledes helt enig i, at det er vælgerne, der afgør, hvem der skal føre den økonomiske politik fremad — det er netop det, jeg sætter min lid til. Det var ikke for mig spørgsmålet om, hvem der skulle være finansminister, om det var mig eller hr. Ninn-Hansen, det var spørgsmålet, om hvilken politisk sammensætning en sådan regering ville få, og først og fremmest, hvilken økonomisk politik der skulle føres.

Vi er altså helt uenige om den økonomiske politik. Jeg havde håbet, at finansministeren og økonomiministeren ville give mig medhold i de bemærkninger, jeg gjorde om, at regeringen dog måske havde lært noget af de 3½ år, men det medhold fik jeg altså ikke. Jeg har bemærket, at økonomiministeren i afslutningen af sin tale siger, at alle

er enige om, at det ikke er en acceptabel løsning på dette problem — altså hele vores problem med at genskabe balancen, særlig med hensyn til valutaen og betalingsbalancen — at sætte den danske økonomi i stå, som vi husker det fra 1950ernes stagnation. Og finansministeren siger i sin redegørelse, hvor han henviser til økonomiministerens redegørelse, at denne faktisk siger i stærke vendinger, at opretningen af den uligevægt, der er i vor økonomi, er en presserende og dominerende opgave, det gælder ikke mindst valutabalancen, hvor vi simpelt hen ikke kan blive ved med de store underskud år for år.

Det er jo stærke ord, men man skal lige huske på, at det er noget, der udtales i dette øjeblik, altså efter 3½ år, efter at regeringen — en flertalsregering — har haft mulighed for at gennemføre den økonomiske politik, som denne regering nu mente var den rigtige. Man står i virkeligheden i den situation, at man i dag — både økonomiministeren og finansministeren — må sige præcis det samme, som man sagde, da man tiltrådte.

Hvem er det, man siger dette til? Det er ikke os; der har bestemt den økonomiske politik. Nu har hr. Poul Schlüter ganske vist været inde på, at hvis det havde været mig, der havde siddet der, så havde der været en yderligere udgift på statsbudgettet på 8 milliarder kr. Det skulle give indtryk af, at det var den politik, vi ville have ført. Men det, som vi først og fremmest, synes jeg, må have loy til at slå fast her, det er, at økonomiministeren og finansministeren i dag fortæller befolkningen, at vi kan ikke fortsætte med den uligevægt — og det er vi da helt enige i. Det var jo det, man sagde, da man startede. Der er bare den forskel, at da denne regering startede, da var der et underskud på valutabalancen på ca. 2 milliarder kr. — det steg lidt i 1967 — men nu er det på 4 milliarder kr., og nu håber man på, at det kan komme ned på måske 3½ milliard kr. i år. Det er altså dér, forskellen ligger.

Det er i den situation, vi siger, at den økonomiske politik, som man har ført, har været helt forkert, og det har finansministeren i og for sig også givet mig medhold i. Altså det, man lavede i 1968-69, var helt forkert. Det håber jeg da også, at økonomi-